

jeg tror, at han var foranlediget dertil derved, at jeg forleden Dag yttrede, at jeg fandt mig meget mere tiltalt af den Maade, hvorpaa det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) havde udtalt sig om den foreliggende Sag end af de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem —, saa skal jeg dertil bemærke, at jeg ganske vist endnu ikke, uagtet vi have talt saa meget om de militære Forhold, er kommen ind paa den Grundsetning, at det Æneste, vi have at gjøre herinde, er at lystre Kommando: „Venstre, Høire! Høire Venstre! Er, Jo! Er, Jo!“ Jeg forbeholder mig min Frihed, og naar jeg hører, at et Medlem i en saa vigtig Sag som denne udtaler sig paa en Maade, som tiltaler mig, saa holder jeg mig fuldstændig fri til at udtale min Enighed med ham, og til, selv om jeg maaste i andre Sager kunde være mere tilbøjelig til at følge det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds at træde bestemt op imod ham i en Sag som denne, hvor han indtager en Stilling, som jeg paa ingen Maade kan billige. Jeg har hermed udtalt det, jeg kunde ønske at udtale, i alt Fald foreløbig; jeg skal blot endnu tilføje en Gjentagelse af, hvad jeg sagde forleden Dag, at jeg virkelig ikke tror, at hvad der her forlanges af Landet, er Mere, end Landet kan bære enten paa den ene eller paa den anden Maade, og at jeg skal være med til at give min Stemme dertil. Den Form, hvorunder Byrden fordrer, hvad enten det nu skal ske ved forøgede Skatter, eller det skal tages af Reserverfonden, eller det bliver Tale om at optage et nyt Statslaan, er for mig ikke Hovedsagen. Jeg skal i saa Henseende rette min Stemmegivning efter den Form, som har mest Udfigt til at finde Bifald i det høie Thing.

Finantsministeren: Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) har en stor Lust til at gaa udenfor den Sag, som foreligger, og til at komme ind paa Spørgsmaal, som staa i en fjernere Forbindelse med den til Behandling værende Sag. Dette har han ogsaa gjort i nærværende Tilfælde i en meget høi Grad. Dersom jeg turde betragte denne stærke Gaaen ind paa den rent finantsielle Side af Sagen som et Vidnesbyrd om, at de 17 Millioner allerede saa godt som være bevilgede, kunde jeg jo ikke Andet end lykønske min Kollega Krigsministeren og Regeringen til denne hurtige Afgjørelse. Det maa imidlertid i ethvert Tilfælde erkjendes — hvad ogsaa den høitærede Formand mindede om — at der umulig kan være Spørgsmaal om at forvandle denne Forhandling til en rent finantfiel Forhandling, men uagtet denne Opfordring fra den høitærede Formands Side til saa meget som muligt at holde sig til selve den foreliggende Sag, kan jeg dog ikke Andet end yttre et Par Ord lige overfor, hvad der nys blev udtalt af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den

Valgkreds. Af de to Hovedbemærkninger, som bleve gjorte gjældende fra hans Side, var den ene — om jeg saa maa sige — en mere personlig rettet mod mig, og den anden en mere reel Bemærkning, skjøndt de begge — det skal indrømmes — faldt meget nær sammen. Det ærede Medlem vilde i den første Henseende gjøre gjældende overfor mig personlig, at jeg nu som Finantsminister opfattede Finantsministerens Stilling anderledes, end jeg tidligere havde gjort i Vinteren 1867—68, da jeg udtalte mig som Landstingsmand ved Behandlingen af Jernbaneforlaget, og han vilde dernæst i den anden Henseende gjøre gjældende, at der med Hensyn til Bedømmelsen af Finantsernes Tilstand skulde være foregaaet en væsentlig Forandring i Regeringens Stilling i Mar fra Regeringens Stilling ifjor. Jeg maa nu sige, at hvormeget Interesse disse Spørgsmaal end kunne have for mig personlig — jeg ser nu, at de ogsaa have Interesse for det ærede Medlem — kunne de dog neppe have saa stor Interesse for det ærede Things Medlemmer. (Modsigelse). Nei det kunne de umulig have; de maa absolut have større Interesse for mig end for Dem, mine Herrer, men jeg skal gjerne, da De synes at ønske det, sige et Par Ord derom, skjøndt jeg derved kommer til at gaa lidt bort fra det foreliggende Lovforslag. Det Første, som det ærede Medlem berørte, var den Formening, at jeg skulde have opfattet Finantsministerens Stilling anderledes under Jernbaneforhandlingerne i Landstinget i 1867—68, end jeg har gjort ved nærværende Lovforslags Forberedelse. Ja, mine Herrer, der har jeg nu den fulde personlige Overbevisning, at det ærede Medlem tager aldeles feil, men det vil dog let forstaaes, at det er saagodtsom umuligt at lægge det for Dagen ved et egentligt Bevis; thi derved maatte jeg jo ikke blot komme ind paa min Stilling som Landstingsmand — hvilket aabenbart ikke egner sig til at forhandles her — men jeg maatte fremfor Alt ogsaa komme ind paa en Forklaring om den Forhandling, som har fundet Sted i Ministeriet under dette Lovforslags Forberedelse. Dette ville de Herrer dog ikke forlange af mig, thi De ville erkjende, at det vilde være usforvarligt. Jeg veed med mig selv — jeg vilde ikke sige det, naar jeg ikke i saa Henseende havde en fuldkommen sikker Samvittighed — at min Opfattelse af de Pligter, som paabøile Finantsministeren, er aldeles usforandret, og jeg har som Finantsminister efter Ævne søgt at hævde denne min Opfattelse. Under de Forhandlinger, som have fundet Sted i Ministeriet om denne Sag, har jeg søgt at hævde min Opfattelse ganske saaledes, som jeg udtalte min Opfattelse af en Finantsministers Stilling i Vinteren 1867—68. Hvis jeg skal give et lille Fingerpeg i saa Henseende uden at komme nærmere ind paa, hvad jeg hverken kan eller vil omtale, vil jeg bede